

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **JUDr. K. T.**

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**
sídlem náměstí Svobody 4, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020, č. j. 4372712/20/3005-80541-712618

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný vydal dne 26. 8. 2020 exekuční příkaz č. j. 3940264/20/3005-80541-712618, kterým nařídil exekuci příkázáním jiné peněžité pohledávky. V exekučním příkazu bylo poddlužníkovi zakázáno, aby po dobu trvání daňové exekuce vyplatil žalobkyni pohledávku, kterou má za poddlužníkem. Poddlužníkovi byla stanovena povinnost

vyplatit příkázanou pohledávku, v rozsahu uvedeném v exekučním příkazu, na účet správce daně.

- Žalobkyně podala dne 22. 9. 2020 Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj návrh na zastavení exekuce dle § 181 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, z důvodu nepřezkoumatelnosti exekučního titulu. Žalovaný napadeným rozhodnutím návrh na zastavení daňové exekuce zamítl.

II. Obsah žaloby

- Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost exekučního příkazu, zejména v kontextu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Afs 342/2017-40. V něm bylo konstatováno, že soud je v rámci rozhodování o žalobě proti exekučnímu příkazu povinen věcně přezkoumat i výkaz nedoplatků, který je exekučním titulem.
- Žalovaný v rozhodnutí o návrhu na zastavení daňové exekuce na str. 3 popsal použití plateb, konkrétně na úhradu dříve splatných daňových povinností, nedoplatku zajištěného zástavním právem na nemovitých věcech, ale exekuční titul zůstal neupraven. Je tedy nepřezkoumatelný.
- O určení neexistence zástavního práva je vedeno občanskoprávní řízení u Okresního soudu Brno-venkov pod sp. zn. 11 C 218/2018. Dále je u Krajského soudu v Brně vedeno řízení týkající se možného promlčení daňových povinností zajištěných výše uvedeným zástavním právem, a to pod sp. zn. 30 Af 103/2018.
- Žalobkyně nemá zaručeno, že jí provedené úhrady nebyly použity na úhradu jejich dřívějších daňových povinností, které byly prekludovány. Na základě výše uvedeného navrhla napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

III. Argumentace žalovaného

- Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout. Exekučním titulem, na jehož základě byl vydán exekuční příkaz na příkázání jiné peněžité pohledávky ze dne 26. 8. 2020, je výkaz nedoplatků č. j. 3940265/20/3005-80541-712618 sestavený ke dni 25. 8. 2020. Žalobkyně uhradila dne 18. 1. 2019 na osobní daňový účet vztahující se k dani z přidané hodnoty částku 174 Kč. Dále dne 24. 7. 2019 zaplatila částku 8 771 Kč, dne 23. 10. 2019 částku 4 751 Kč, dne 24. 1. 2020 částku 8 827 Kč a dne 23. 4. 2020 částku 7 519 Kč. Žalovaný nikterak nerozporuje provedení daných úhrad, které žalobkyně v návrhu na zastavení daňové exekuce doložila.
- Pořadí úhrady plateb je určeno kogentně v ustanovení § 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu, přičemž toto pořadí je závazné jak pro správce daně, tak pro daňový subjekt. Daňový subjekt je oprávněn určit pouze, na jaký druh daně své povinnosti plní, respektive jaký osobní daňový účet při úhradě zvolí. V případě žalobkyně byla nejstarší neuhrazenou daňovou povinností daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2005 doměřená dodatečným platebním výměrem ze dne 1. 6. 2011, č. j. 41302/11/294971700870, ve výši 232 978 Kč. Daný nedoplatek byl dne 17. 10. 2012 zajištěn zástavním právem na nemovitých věcech, které bylo zřízeno rozhodnutím správce daně č. j. 58949/12/294970704118. Do katastru nemovitostí bylo dané zástavní právo zapsáno dne 29. 10. 2012. Vzhledem k existenci zajištění zanikne právo vybrat a vymáhat nedoplatek až 20. 10. 2042, jak vyplývá z § 160 odst. 6 daňového řádu. Proto žalobkyní provedené úhrady dne 18. 1. 2019, 24. 9. 2019, 23. 10. 2019, 24. 1. 2020 a 23. 4. 2020 v celkové výši 30 042 Kč použil žalovaný na úhradu

nejstaršího nedoplatku na dani z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2005. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 Af 49/2013-84, jasně plyne, že dané zástavní právo na nemovitých věcech vzniklo a vázne. Tento závěr potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 76/2016-60.

9. Řízení vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Af 103/2018 se nijak nedotýká nedoplatku na dani z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2005. Navíc v daném řízení bylo v mezidobí rozhodnuto zamítavým rozsudkem ze dne 18. 2. 2021.

IV. Další vyjádření účastníků ve věci

10. Žalobkyně v replice ze dne 9. 8. 2021 sdělila, že v řízení o určení neexistence zástavního práva podala dne 23. 11. 2020 dovolání proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2020, č. j. 13 Co 15/2020-120.
11. Duplikou ze dne 15. 6. 2022 žalovaný soud informoval, že Nejvyšší soud rozhodl v předmětné věci usnesením ze dne 5. 11. 2021, č. j. 21 Cdo 1212/2021-193. Usnesení Krajského soudu v Brně změnil tak, že se mění usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 10. 10. 2019, č. j. 11 C 218/2018-101, tak, že se řízení nezastavuje. Ve zbylé části bylo dovolání žalobkyně odmítnuto. Následně Okresní soud Brno-venkov rozsudkem ze dne 8. 3. 2022, č. j. 11 C 218/2018-239, žalobu na učení neexistence zástavního práva zamítl. Dané rozhodnutí sice nenabylo doposud právní moci, avšak i přesto žalovaný nepovažuje námitku probíhajícího řízení před civilními soudy za relevantní. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 Af 49/2013-84, jednoznačně potvrdil, že zástavní právo vzniklo a vázne na předmětných nemovitých věcech. Žalovaný dále doplnil, že i přes zjevnou existenci zástavního práva lhůta pro placení daně z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2005 neběžela po dobu řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 86/2012 od 20. 8. 2012 do 11. 12. 2017 a po dobu řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Afs 368/2017 od 13. 12. 2017 do 16. 5. 2019. Dále lhůta neběžela po dobu řízení u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 49/2013 od 12. 7. 2013 do 29. 2. 2016 a v řízení před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 8 Afs 76/2016 od 10. 3. 2016 do 30. 8. 2017.
12. Ve vyjádření ze dne 23. 6. 2022 žalobkyně navrhla, aby soud přerušil řízení do pravomocného rozhodnutí odvolacího soudu o odvolání proti rozsudku Okresního soudu Brno-venkov ze dne 8. 3. 2022, č. j. 11 C 218/2018-239. K části týkající se běhu lhůt potom odkázala na komentářovou literaturu k ustanovení § 160 odst. 4 daňového řádu. Argumentaci žalovaného považuje za nepřipadnou, neboť soudní řízení označená žalovaným byla zahájena až po účinnosti daňového řádu.

V. Posouzení věci soudem

13. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
15. Podle § 181 odst. 2 daňového řádu *„správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud*
 - a) *pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky,*
 - b) *odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena,*

- c) *povolí posečkání úhrady nedoplatku,*
- d) *bylo pravomocně rozhodnuto, že postihuje majetek, k němuž náleží právo nepřipouštějící exekuci, nebo věci nepodléhající exekuci,*
- e) *zaniklo právo vymáhat nedoplatek,*
- f) *předpokládaný výtěžek nepostačí ani ke krytí exekučních nákladů,*
- g) *by pokračování v daňové exekuci bylo spojeno s nepoměrnými obtížemi,*
- h) *bylo nařízeno více daňových exekucí a k úhradě vymáhaného nedoplatku postačí pouze některá z nich, nebo*
- i) *je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.“*

16. Daňová exekuce se dle § 178 odst. 1 daňového řádu nařizuje vydáním exekučního příkazu. Výrok exekučního příkazu obsahuje mimo náležitosti zakotvené v § 102 odst. 1 daňového řádu také způsob provedení daňové exekuce; výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována; výši exekučních nákladů podle § 183 odst. 1 a 2; odkaz na exekuční titul (§ 178 odst. 2 daňového řádu).
17. Dle ustanovení § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu je výkaz nedoplatků sestavený z údajů evidence daní jedním z možných exekučních titulů (dále daňový řád zakotvuje mezi exekuční tituly vykonatelné rozhodnutí, kterým je stanoveno peněžité plnění a vykonatelný zajišťovací příkaz). Podle § 176 odst. 2 daňového řádu obsahuje výkaz nedoplatků:
- a) *„a) označení správce daně, který výkaz nedoplatků vydal,*
 - b) *číslo jednací,*
 - c) *označení daňového subjektu, který neuhradil nedoplatek (dále jen „dlužník“),*
 - d) *údaje o jednotlivých nedoplatcích,*
 - e) *podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit kvalifikovaným elektronickým podpisem úřední osoby,*
 - f) *potvrzení o vykonatelnosti,*
 - g) *den, k němuž je výkaz nedoplatků sestaven.“*
18. Podle § 160 odst. 6 daňového řádu *„je-li daň zajištěna zástavním právem, které se zapisuje do příslušného veřejného registru, zaniká právo vybrat a vymáhat daň uplynutím 30 let po tomto zápisu.“*
19. Ustanovení § 152 daňového řádu obsahuje v odst. 1 základní pravidlo pořadí úhrady daně, které je v dalších odstavcích doplněno o výjimky z něj.
- „(1) Úhrada daně se na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin:*
- a) *nedoplatky na dani a splatná daň,*
 - b) *nedoplatky na příslušenství daně,*
 - c) *vymáhané nedoplatky na dani,*

d) vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.

(2) Úhrada daně vymožená jednotlivými způsoby vymáhání podle § 175 se použije na úhradu nedoplateků evidovaných u daného správce daně postupně podle těchto skupin:

a) nedoplatky na dani vymáhané daným způsobem vymáhání,

b) nedoplatky na příslušenství daně vymáhané daným způsobem vymáhání.

(3) Úhrada daně hrazené jako pohledávka za majetkovou podstatou se na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin:

a) nedoplatky na dani a splatná daň z daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku,

b) nedoplatky na příslušenství daně z daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku.

(4) V jednotlivých skupinách podle odstavců 1 až 3 se úhrada daně použije nejdříve na splatné daňové pohledávky s dřívějším datem splatnosti.“

20. Napadeným rozhodnutím v nyní projednávané věci je rozhodnutí žalovaného o návrhu na zastavení daňové exekuce, které je rozhodnutím ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. přezkoumatelným ve správním soudnictví (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2020, č. j. 10 Afs 203/2020-49). Soud proto při přezkumu napadeného rozhodnutí hodnotil, zda byly dány důvody pro zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 daňového řádu či nikoliv. Exekuční příkaz a výkaz nedoplateků, jakožto úkony předcházející napadenému rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce, přezkoumal soud v rozsahu nezbytném pro posouzení nynější věci. Ostatně povinnost přezkoumávat věcnou správnost výkazu nedoplateků při přezkumu exekučního příkazu vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Afs 342/2017-43. Soud však zároveň upozorňuje na možnost obrany proti samotnému exekučnímu příkazu prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s., kterou žalobkyně v daném případě nevyužila.
21. Žalobkyně namítala, že výkaz nedoplateků i exekuční příkaz trpí vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu závěrů uvedených Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Afs 342/2017-43.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal okolnosti případu, jakož i použití plateb provedených žalobkyní. Ve věci není sporné, že žalobkyně provedla platbu na účet správce daně dne 18. 1. 2019 (ve výši 174 Kč), dne 24. 7. 2019 (ve výši 8 771 Kč), dne 23. 10. 2019 (ve výši 4 751 Kč), dne 24. 1. 2020 (ve výši 8 827 Kč) a dne 23. 4. 2020 (ve výši 7 519 Kč) v celkové výši 30 042 Kč. Žalovaný provedení daných úhrad žalobkyní nerozporoval. V souladu s kogentně stanoveným pořadím úhrady plateb zakotveným v § 152 daňového řádu však tyto platby použil na nejstarší neuhrazenou nevymáhanou daňovou povinnost žalobkyně, jež byla na osobním účtu daně z přidané hodnoty evidována. Konkrétně se jednalo daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2005 doměřenou dodatečným platebním výměrem ze dne 1. 6. 2011, č. j. 41302/11/294971700870 ve výši 232 975 Kč, splatnou dne 29. 6. 2012. Daný nedoplatek byl rozhodnutím správce daně č. j. 58949/12/294970704118 ze dne 17. 12. 2012 zajištěn zástavním právem na nemovitých věcech, přičemž zápis daného zástavního práva do katastru nemovitostí proběhl dne 29. 10. 2012. Právo vybrat a vymáhat předmětný nedoplatek tedy podle žalovaného v době provedení výše uvedených

úhrad žalobkyní trvalo, neboť v souladu s § 160 odst. 6 zaniká toto právo uplynutím 30 let po zápisu, k čemuž dojde až 30. 10. 2042.

23. Soud přezkoumal náležitosti výkazu nedoplatků sestaveného žalovaným ke dni 25. 8. 2020 pro potřeby přezkumu nyní napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že výkaz nedoplatků obsahuje všechny povinné náležitosti stanovené daňovým řádem v § 176 odst. 2 v písmenech a) – g). Výkaz nedoplatků je veřejnou listinou, přičemž se nejedná o rozhodnutí, ale pouze o vnitřní doklad správce daně. Jedná se o specifický exekuční titul, neboť může sdružovat i více exekučních titulů. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Ans 6/2007-101 vyplývá, „že výkaz nedoplatků se nikomu nedoručuje (vystavuje se pro potřeby správce daní) a smyslem jeho existence je sumarizace nedoplatků a jejich předání k vymáhání. Jde standardně o interní doklad mezi vyměřovací a vymáhacím oddělením, resp. mezi vyměřovací a vymáhací fází daňového řízení.“
24. Exekuční příkaz obsahuje pouze odkaz na exekuční titul – výkaz nedoplatků. Ten sice není rozhodnutím samostatně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. ani jím nejsou ukládány povinnosti (ty jsou založeny zpravidla platebními výměry), nicméně obsahuje rozhodné údaje, z nichž plyne výše vymáhané daně. Jakožto exekuční titul má pro výkon rozhodnutí nepochybně klíčový význam. Z těchto důvodů je třeba, aby alespoň jednou bylo umožněno jeho obsah přezkoumat. Musí být proto zjištělné, jak správce daně k výši vymáhané dlužné daně dospěl. Výkaz nedoplatků musí být soudem podroben přezkumu z hlediska jeho správnosti. Není akceptovatelné přezkoumat exekuční příkaz z hlediska jeho správnosti a zákonnosti, aniž by byla ověřena správnost údajů v něm uvedených a postaveno najisto, že platby (a nedoplatky) tam uvedené mají oporu v řádně zjištěném stavu a jsou správné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Afs 342/2017-43). Řízením, v němž lze typicky výkaz nedoplatků přezkoumat, je řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu.
25. Jedním z povinných údajů výkazu nedoplatků jsou údaje o jednotlivých nedoplatcích [§ 176 odst. 2 písm. d) daňového řádu]. V daném případě jsou jednotlivé nedoplatky žalobkyně rozepsány na str. 2 daného výkazu, přičemž každý nedoplatek je identifikovatelný prostřednictvím čísla jednacím daného rozhodnutí, na základě kterého daný nedoplatek vznikl, a dále datem vydání a datem splatnosti nedoplatku. Jednotlivá čísla jednacím se shodují s vydanými platebními výměry na daň z přidané hodnoty. Konkrétně se jedná o platební výměr na daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2018 (č. j. 582617/19/3012-51525-711709), platební výměr na daň z přidané hodnoty za 2. čtvrtletí 2019 (č. j. 3854183/19/3012-51525-711709), platební výměr na daň z přidané hodnoty za 3. čtvrtletí 2019 (č. j. 4702108/19/3012-51525-711709), platební výměr na daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2019 (č. j. 618257/20/3012-51525-711709) a platební výměr na daň z přidané hodnoty za 1. čtvrtletí 2020 (č. j. 2567726/20/3012-51525-711709).
26. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v žalobkyní zmiňovaném rozsudku č. j. 5 Afs 342/2017-43, v rámci řízení před soudem „se nepřezkoumává samotná výše stanovené (vyměřené či doměřené) daně, ale výše správcem daně vyčíslených nedoplatků vzniklých na základě správcem daně provedených „přesunů plateb“, které stěžovatel poukázal na úhradu konkrétních daňových povinností. Sporné ve věci je, zda vyčíslené nedoplatky, tak jak je správce daně do výkazu uvedl dle své evidence, jsou správné a mají reálný základ.... Výkaz nedoplatků musí být přezkoumatelný, tento požadavek nesplňuje bez dalšího samotná sestava vytvořená automatizovaným daňovým systémem, není-li z ní jednoznačně zřejmé či dohledatelné, kdy a

na jaké neuhrazené daňové povinnosti byly přijaté platby dle § 152 (popř. § 154) daňového řádu použity. Naopak, tím spíše je třeba, aby provedené úhrady plateb, v jejichž důsledku dospěl správce daně ke konečné výši nedoplatku na jednotlivých daních, který je ve výkaze nedoplatků vyčíslen a pro který je exekuce vedena, byly zjistitelné.“

27. Soud má za to, že nynější situace se odlišuje od případu řešeného v rozsudku č. j. 5 Afs 342/2017-43. V něm bylo Městskému soudu v Praze vytknuto, že vůbec nezjišťoval, na které nedoplatky byly zaplacené platby poukázány, a že se nevěnoval tomu, zda postupem správce daně (dle § 152 daňového řádu) nedošlo k uhrazení nedoplatků již prekludovaných. V případě žalobkyně však byl žalovaným v napadeném rozhodnutí detailně rozepsán způsob použití provedených plateb. Navíc daň vyměřená jednotlivými platebními výměry obsaženými ve výkazu nedoplatků, se přesně shoduje s částkami uvedenými v jednotlivých položkách výkazu nedoplatků, jakož i exekučního příkazu. Taktéž výše nedoplatku na dani z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2005, zajištěného zástavním právem na nemovitých věcech, musela být žalobkyni vzhledem k okolnostem všech dalších vedených řízení v době provedení plateb známa. I pokud by tomu tak nebylo, nejpозději z napadeného rozhodnutí se žalobkyně dozvěděla o způsobu použití úhrad zaslaných správci daně od 18. 1. 2019 do 23. 4. 2020.
28. Námitka nepřezkoumatelnosti výkazu nedoplatků, exekučního příkazu či napadeného rozhodnutí tak není důvodná.
29. Námitka nepřezkoumatelnosti tak není důvodná.
30. Dále soud přezkoumal námitku žalobkyně týkající se nesprávného použití úhrad. V této souvislosti žalobkyně namítala, že nedošlo k platnému vzniku zástavního práva, které by prodloužilo prekluzivní lhůtu u daňové povinnosti za 4. čtvrtletí 2005.
31. Zákonností vzniku předmětného zástavního práva na nemovitých věcech se zabýval Krajský soud v Brně již v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 Af 49/2013-87. Dospěl k závěru, že rozhodčí nález není možné považovat za rozhodnutí státního orgánu, a že tedy nemohlo dojít k přechodu vlastnického práva na jinou osobu dle § 132 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Uzavřel, že žalobkyně byla ke dni zřízení zástavního práva ze strany správce daně vlastníkem předmětných nemovitostí a příslušné zástavní právo na nemovitých věcech vzniklo v souladu se zákonem. Tento závěr potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 76/2016-61, kterým zamítl kasační stížnost žalobkyně a ztotožnil se závěry uvedenými Krajským soudem v Brně.
32. Taktéž v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 Af 103/2018-151, se senát 30 Af již zabýval existencí předmětného zástavního práva. Uvedl, že „*nedoplatek na DPH byl zajištěn zástavním právem na nemovitých věcech. Do katastru nemovitostí bylo zástavní právo zapsáno dne 29. 10. 2012. Vzhledem k tomu, že lhůta pro placení výše uvedené daně neskončila ke dni 1. 1. 2011, posuzuje se za použití § 264 odst. 5 daňového řádu jako lhůta pro placení daně podle § 160 daňového řádu. Podle § 160 odst. 6 daňového řádu platí, že je-li daň zajištěna zástavním právem, které se zapisuje do příslušného veřejného registru, zaniká právo vybrat a vymáhat daň uplynutím 30 let po tomto zápisu. Lhůta pro placení DPH tak ke dni zahájení exekučního řízení evidentně prekludovat nemohla.“*
33. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že ve věci určení neexistence zástavního práva je vedeno řízení dle občanského soudního řádu u Okresního soudu Brno-venkov pod sp. zn.

11 C 218/2018 a z tohoto důvodu navrhovala přerušení řízení v této věci. Soud k přerušení řízení neshledal důvody, neboť v době od podání žaloby (9. 11. 2020) do vydání rozhodnutí bylo v rámci občanského soudního řízení rozhodnuto Nejvyšším soudem, který usnesením ze dne 5. 11. 2021, č. j. 21 Cdo 1212/2021-193, změnil usnesení Krajského soudu v Brně a zavázal Okresní soud Brno-venkov, aby řízení o žalobě nezastavoval. Nejvyšší soud současně v předmětném usnesení uvedl, že „*ve smyslu ustanovení § 54 odst. 6 s. ř. s. je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci, proto také ve smyslu ustanovení § 135 odst. 2 o. s. ř. nemůže soud v řízení vedeném podle občanského soudního řádu stejnou otázku, která byla vyřešena rozhodnutím soudu v řízení vedeném podle soudního řádu správního (ustanovení § 65 a následující s. ř. s.), vyřešit jinak (zde tedy otázku vzniku zástavního práva); pakliže žalobkyně jiný důvod neexistence zástavního práva netvrdí, má uvedené za následek zcela zjevnou bezdůvodnost žaloby, která se vyjádří meritorním rozhodnutím.*“ Na dané navázal Okresní soud Brno-venkov rozsudkem ze dne 8. 3. 2022, č. j. 11 C 218-2018-239, kterým v intencích závěrů Nejvyššího soudu zamítl žalobu žalobkyně na určení neexistence zástavního práva pro její bezdůvodnost. V rozsudku dále uvedl, že vzhledem k pravomocným rozhodnutím soudů ve správním soudnictví nemohl soud v souladu s § 135 odst. 2 o. s. ř. otázku vzniku zástavního práva vyřešit jinak, než jak byla vyřešena ve správním soudnictví. Přestože si je soud vědom, že žalobkyně proti uvedenému rozsudku Okresního soudu Brno-venkov brojí odvoláním, o němž dosud nebylo rozhodnuto, je přesvědčen, že s ohledem na jasný právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího soudu, který aprobejve vznik zástavního práva potvrzený správními soudy, není důvod přerušovat nynější soudní řízení. Ostatně přerušení řízení dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. je na úvaze předsedy senátu. Případnou vadu řízení spočívající v nepřerušení řízení lze namítat v rámci podané kasační stížnosti.

34. Soud tak nemá pochybnosti o existenci zástavního práva. Vzhledem k existenci zástavního práva zapsaného do katastru nemovitostí nemohlo u daňového nedoplatku na dani z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2005 dojít k prekluzi lhůty pro placení příslušné daně. Právo vybrat a vymáhat předmětný nedoplatek zanikne uplynutím 30 let po zápisu, přičemž v daném případě k tomu dojde 30. 10. 2042. Úhrady provedené žalobkyní tak správce daně použil v souladu s § 152 daňového řádu.
35. Z důvodu existence zástavního práva na nemovitých věcech, které prodloužilo prekluzivní lhůtu pro placení daně, se soud pro nadbytečnost nezabýval argumentací žalovaného ohledně stavění lhůty pro placení daně v kontextu probíhajících soudních řízeních. Není totiž pochyb o tom, že u daňového nedoplatku za 4. čtvrtletí 2005 k prekluzi lhůty pro placení daně nedošlo.
36. Námitka nesprávného použití úhrad správcem daně není důvodná.
37. Soud tak uzavírá, že námitky žalobkyně směřující vůči rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce neshledal důvodné, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí důkladně rozvedl použití provedených plateb žalobkyní a použil úhrady v souladu s pravidly plynoucími z § 152 daňového řádu.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Na základě výše uvedených skutečností soud žalobu žalobkyně zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.
40. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že se žalovanému v řízení náhrada nákladů řízení nepřiznává (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. července 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu